

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Renatou Urbánkovou ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

proti

žalované: MUDr. Daniela Passlerová, IČO 49108123
sídlem Tř. 1. máje 97, 460 01 Liberec I

zastoupená advokátem JUDr. Milošem Vorlem
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec IV

o zaplacení 20 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 20 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 31. 5. 2018 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované na nákladech řízení částku ve výši 5 324 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobce se po žalované domáhá zaplacení částky 20 000 Kč a příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení. Podanou žalobu odůvodnil zejména tím, že dne 9. 5. 2017 podstoupil u žalované zhotovení bílé výplně a následně odstranění odumřelé tkáně z nitra zubu (čištění zubních kanálků). Žalovaná nepostupovala lege artis, neboť zub vyvrtala hluboko, což vedlo k odumření zubního nervu. Před výkonem nebyl žalobce seznámen s možnými komplikacemi. Přitom, pokud by s nimi byl seznámen, výkon by si nejspíše rozmyslel, neboť byl estetického charakteru. Dne 9. 8. 2017 žalovaná sdělila žalobci, že neví, co má udělat a nemá ani

přístroje pro další léčbu. Zub žalobce ke dni podání žaloby občasné bolí, jedná se již zřejmě o ustálený stav, který by bylo vhodné do budoucna dále řešit.

2. Žalobce zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů s tím, že je nemajetný a nachází se v insolinci. Usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 8. 2018, č.j. 12 C 188/2018-7 ve znění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 10. 2018, č.j. 30 Co 228/2018-13 bylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu. Žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů byla zamítnuta. Z usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno zamítnutí žádosti žalobce o ustanovení zástupce, plyne, že v daném případě se jedná o jednoduchou věc, kdy žalobce uplatňuje nárok z nesprávně provedeného lékařského výkonu žalovanou při výměně zubní výplně žalobce. Z žaloby je patrná zjevná žalobcova orientace v problematice, kterou učinil předmětem sporu, přičemž z charakteru jeho dosavadních podání je patrná schopnost věcné argumentace v soudním řízení a rovněž adekvátní charakter postupů při sdělování jeho postojů. Odvolací soud má za to, že žalobce v dalším řízení bude schopen za zákonem povolené pomoci soudu (§ 5 o.s.ř.) uplatňovat svá práva, aniž by musel být zastoupen soudem ustanoveným advokátem.

3. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že v dané věci žalobce podal na žalovanou stížnost na Českou stomatologickou komoru (dále jen „ČSK“). Poté, co žalobce obdržel stanovisko ČSK, které zjevně nenaplnilo jeho očekávání, dostavil se 2x k žalované s návrhem mimosoudního vyrovnání, které žalovaná striktně odmítla. Na konci prázdnin se žalobce přišel objednat na preventivní prohlídku, kdy mu žalovaná doporučila změnu ošetřujícího lékaře, když je nespokojen s její péčí. To však žalobce odmítl s tím, že pokud nebude provedeno ošetření, přidá toto k žalobě. Rovněž během preventivní prohlídky byla žalovaná upozorněna žalobcem, že pokud nebude s ošetřením jakkoliv spokojen, opět bude žalovanou žalovat a soudit se. Žalovaná vnímá počínání žalobce jako psychický nátlak, který jí způsobuje trauma, negativně se odrážející v ošetřování pacientů, způsobené stresem před a po ošetření žalobce.

4. Soud ve věci nařídil jednání na den 25. 3. 2019 (pondělí). Dne 24. 3. 2019 (v neděli) bylo do datové schránky soudu doručeno podání žalobce, kterým vznesl „námitku nepodjatosti soudu“ spojenou s žádostí o odročení jednání. Toto podání bylo podle svého obsahu posouzeno jako námitka podjatosti soudkyně, která má věc projednat a rozhodnout. Námitka podjatosti byla odůvodněna tím, že a) soud porušuje zásadu kontradiktornosti, když vyjádření žalované k žalobě nebylo žalobci přeposláno k replice, b) soud nařídil jednání, ačkoliv neumožnil žalobci nahlédnout do originálu spisu, který se nachází na Nejvyšším soudu, c) dne 22. 3. 2019 byl žalobce osobně nahlížet do „náhradního spisu“ s žádostí o předání vyjádření žalované, aby se s ním mohl v klidu seznámit, žalobci však nebylo vyhověno, d) soud nevyhověl žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta, přestože byl od roku 2016 mnohonásobně osvobozen, čímž soud porušil zásadu „zákazu libovůle soudu“, e) soud neodročil jednání nařazené na den 25. 3. 2019, ačkoliv by to bylo podle žalobce vhodné. Žalobce uzavřel, že z těchto důvodů je zjevná systematická snaha soudu o snížení šancí žalobce na úspěch ve sporu, a to jako notorického stěžovatele, kdy soud se nedostatečně oprostil od „nálepky notorického stěžovatele“, kterou podle tvrzení žalobce u Okresního soudu neoprávněně má.

5. Pokud jde o námitku podjatosti vznesou žalobcem bezprostředně před prvním jednáním ve věci, postupoval soud podle § 15b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Podle § 15b odst. 1 o.s.ř., k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců (přisedících) svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Podle § 15b odst. 2 o.s.ř. ustanovení odstavce 1 neplatí, byla-li námitka uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná.

6. Dle výše uvedeného soudy nemusí předkládat k rozhodnutí o námitce podjatosti nadřízenému soudu v případě, byla-li námitka podjatosti uplatněna v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná. Toto pravidlo je nutno interpretovat v souladu se smyslem tohoto ustanovení, tedy zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Smyslem je, aby nebylo oddalováno rozhodnutí o věci samé v řízení, které již jinak mohlo být skončeno, a muselo by být vyčkáváno pouze na vyřešení vznesené námitky podjatosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, sp. zn. 9 As 146/2016-366).

7. Podle § 14 odst. 1 o.s.ř. soudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle § 14 odst. 4 o.s.ř. důvodem k vyloučení soudce (přísedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přísedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

8. V daném případě má soud za to, že námitka podjatosti vznesená žalobcem není důvodná. Soudkyně projednávající věc na základě rozvrhu práce má ke všem účastníkům nestranný postoj, nemá dále žádný poměr k věci ani k zástupcům účastníků. Rovněž je nutno uvést, že žalobce svými námitkami podle jejich obsahu brojí zejména proti postupu soudkyně v řízení (nezaslání vyjádření žalované, nařízení jednání a jeho neodročení, nevyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků), uplatňuje tak důvod, který je ze zákona vyloučen jako důvod způsobilý zpochybnit nepodjatost. Ta je totiž namítána proto, že podle žalobcova subjektivního názoru soudkyně nevede probíhající řízení v souladu s jeho představami. Postup soudce (přísedícího) v řízení o projednávané věci nebo jeho rozhodování v jiných věcech avšak nemůže být důvodem k vyloučení soudce, neboť k přezkumu a nápravě postupu soudce a jeho rozhodovací činnosti mohou sloužit pouze opravné prostředky. Navíc touto výslovnou zákonnou formulací se předchází mnoha obstrukčním námitkám podjatosti ze strany účastníků i případnému účelovému uplatňování podjatosti ze strany soudců (srov. Občanský soudní řád, 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 41.). Soud dále uvádí, že žalobce, ačkoliv ve vznesené námitce argumentuje tím, že mu nebylo vyjádření žalované k žalobě přeposláno k replice, byl dne 22. 3. 2019 nahlédnout osobně do spisu a vyjádření žalované k žalobě, tak rovněž její vyjádření k prověřování stížnosti adresované ČSK si ofotil na vlastní fotoaparát, jak je patrné ze záznamu o nahlédnutí do spisu. Není přitom povinností soudu zasílat žalobci vyjádření žalované k replice, neboť žalobce by byl s tímto vyjádřením seznámen při ústním jednání, které bylo ve věci nařízeno. Naopak zasílání tohoto vyjádření žalobci a případně následné repliky opět žalované, aby se k ní vyjádřila, by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a vedlo by k nedůvodnému prodlužování řízení. Pokud měl žalobce v úmyslu zjistit, zda a jakým způsobem žalovaná reagovala na podanou žalobu, případně se seznámit s přílohami k tomuto vyjádření, jakož i jinými listinami, mohl tak učinit kdykoliv nahlédnutím do soudního spisu (což ostatně sám učinil dne 22. 3. 2019, je tedy nepochybné, že žalobci bylo jeho oprávnění nahlížet do spisu známo, když toto oprávnění osobně realizoval a ze spisu si rovněž pořídil fotodokumentaci).

9. K žádosti o odročení jednání podané bezprostředně (den předcházející, a to navíc den pracovního klidu) před prvním jednáním ve věci, aniž by žalobce uvedl konkrétní důvod, vyjma toho, že namítl podjatost soudkyně věc projednávající, nutno uvést, že takováto žádost nemohla být soudem shledána důvodnou, ani včasnou. Proto jí nemohlo být vyhověno. Jednání je možno odročit k žádosti účastníka pouze za předpokladu, že včas požádá z důležitého důvodu o odročení jednání. Příčina toho, proč se účastník nemůže zúčastnit jednání a žádá o jeho odročení, se tedy musí s ohledem na její povahu vyznačovat nepředvídatelností, závažností, rozsahem nebo z jiných důvodů aspektem ospravedlnitelnosti (toho, co lze v dané situaci za důležitý důvod považovat). Za důležitý důvod, pro který účastník (jeho zástupce) může požádat o odročení jednání, se tedy považuje jak okolnost (událost), která účastníku (jeho zástupci) objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání zúčastnit se jednání (například zdravotní indispozice, účast u jiného jednání nebo služební cesta), tak i okolnost účastníkem (jeho zástupcem) případně

způsobená nebo jinak zaviněná, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlídnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka (jeho zástupce) - za důležitou. Je nutno zdůraznit, že "důležitost" důvodu, pro který účastník požaduje odročení jednání, musí nejen tvrdit, ale musí jej současně i doložit.

10. V daném případě žalobce žádný takový důležitý důvod, pro který bylo nutno (resp. i možno) jednání odročit, neuváděl. Tedy neuváděl žádné skutečnosti, které by mu bránily v účasti u jednání, příp. jeho účast u jednání znemožňovaly a které by současně byly skutečnostmi omluvitelnými. Má-li žalobce za to, že soud neměl jednání ve věci nařizovat, pak tato skutečnost není omluvitelným (důležitým) důvodem jeho neúčasti u jednání soudu, ke kterému byl řádně a včas předvolán, nejde o okolnost, která žalobci brání se k nařízenému jednání dostavit. Jinak řečeno, to, že má žalobce jiný názor na splnění podmínek řízení, za kterých je soud oprávněn věc při jednání projednat a rozhodnout o ní, není důležitým důvodem pro odročení jednání, k němuž se žalobce (ač řádně předvolán) nedostavil (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1940/2011). Rovněž nutno uvést, že není povinností soudu, aby v případě, že žádosti účastníka o odročení jednání nevyhoví (tedy pokládá-li ji za nedůvodnou), účastníka o nevyhovění vyrozuměl, neboť je věcí účastníka přesvědčit se, zda návrhu na odročení bylo vyhověno (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1962/2003).

11. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, když žádost žalobce o odročení jednání nebyla shledána důvodnou, projednal soud věc v nepřítomnosti žalobce, vycházejí z obsahu spisu a z provedených důkazů, přičemž takto postupoval v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 o.s.ř., podle kterého nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů.

12. Žalovaná u jednání doplnila prostřednictvím svého právního zástupce, že žaloba je neurčitá a žalobce ničím neprokazuje svůj toliko tvrzený nárok, když dosud nedodal soudu žádný důkaz o tom, že by žalovaná nepostupovala lege artis a že by poskytla nesprávné ošetření, na základě kterého by žalobci měla vzniknout nemajetková újma. Žalobce ani neuvádí, jakým způsobem dospěl k žalované částce.

13. Z provedených důkazů má soud za prokázané následující skutečnosti; žalobce podal dne 9. 8. 2017 stížnost ČSK na žalovanou, s tvrzením, že ta žalobci dne 9. 5. 2017 zhotovila bílou plombu, přičemž po několikadenní bolesti došlo k odumření zubního nervu a následně odstranění zubní dřeně a čištění zubních kanálků. Na možné komplikace nebyl upozorněn, jinak by si zákrok, který měl spíše estetický charakter, zřejmě rozmyslel. Zub žalobce stále bolí a žalovaná neví, co má udělat, ani nemá potřebné přístroje pro další léčbu (prokázáno stížností žalobce zaslané ČSK dne 9. 8. 2017). ČSK – revizní komise oblastní stomatologické komory Liberec dopisem ze dne 2. 11. 2017 vyrozuměla žalovanou o zahájení prověřování stížnosti, kterou podal žalobce dne 9. 8. 2017 a zároveň ji vyzvala k vyjádření k této stížnosti (prokázáno vyrozuměním ČSK o zahájení prověřování ze dne 2. 11. 2017). Žalovaná na stížnost reagovala vyjádřením, ve kterém uvedla, že výplň byla žalobci zhotovena v návaznosti na preventivní prohlídku, když na zubu 26 našla sekundární kariézní léze. Vyhovující výplně nikdy nepředělává pouze z estetického důvodu. Bolest, o které se žalobce ve stížnosti zmiňuje, přitom udával v protilehlé čelisti, nikoliv na zubu 26. Byla proto zvolena vyčkávací metoda, která se potvrdila při návštěvě žalobce dne 7. 6. 2017, kdy byl zub 26 endodonticky ošetřen. Po podání stížnosti žalobce navštívil žalovanou v ordinaci dne 5. 10. 2017 z důvodu, že u něj dochází mezi zuby 26 a 27 k ulpívání stravy v mezizubním prostoru. Po konzultaci s žalobcem, že toto by mohlo být příčinou jím udávané bolesti, byla stávající výplň zubu 27 předělána, aby bylo dosaženo dokonalejšího bodu kontaktu se zubem 26, když doporučená hygiena interdentalními kartáčky byla žalobcem rezolutně odmítnuta (prokázáno vyjádřením k prověřování stížnosti ze dne 14. 11. 2017, adresovaným ČSK). ČSK – revizní komise oblastní stomatologické komory Liberec dne 7. 3. 2018 odložila stížnost žalobce, neboť tato nebyla shledána důvodnou. Pro toto

rozhodnutí měla k dispozici stížnost žalobce, vyjádření žalované, zdravotnickou dokumentaci žalobce za období od 18. 8. 2014 do 5. 10. 2017 včetně RTG snímku. Revizní komise dospěla k názoru, že se žalovaná nedopustila porušení povinnosti člena ČSK (prokázáno odložením věci ze dne 7. 3. 2018).

14. Žalovaná při svém výslechu vypověděla, že žalobce je jejím pacientem asi 4 – 5 let. Při preventivní prohlídce na jaře 2017 zjistila, že má žalobce na zubu 26 kaz, zub ošetřila a vyplnila bílou výplní, kterou si žalobce sám zvolil. Následně žalovanou kontaktoval, že jej zub bolí a dostavil se do ordinace, kdy žalovaná zjistila, že uvádí bolest jinde, nikoliv u ošetřeného zubu. Vyčkala proto, jak se bude ošetřený zub vyvíjet a při další návštěvě zjistila, že bude nutné výplň vyměnit a ošetřit zubní kanálky. Toto již žalobce nehradil. Za nějakou dobu se žalobce opět dostavil, že zub a jeho okolí je stále citlivé, po opětovném vyšetření žalobci ošetřila i vedlejší zub. Ošetření žalobce opět nehradil. Když se žalobce přišel objednat na preventivní prohlídku, nabídla mu žalovaná změnu ošetřujícího lékaře, pokud s ní není spokojen. Na to reagoval žalobce tím, že na ošetření má nárok, nového lékaře si hledat nebude a pokud žalovaná prohlídku neprovede, podá na ni žalobu. Když mu sdělila, že ji svým jednáním stresuje, reagoval, že je to její problém. Prakticky neustále žalované vyhrožuje žalobami.

15. Na základě provedeného dokazování, kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a po přihlédnutí ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu: Žalobce podstoupil u žalované, která je jeho ošetřující lékařkou preventivní prohlídku, při které byl zjištěn kaz na zubu č. 26. Následně došlo k ošetření tohoto zubu a jeho vyplnění bílou kompozitní výplní. Žalobce následně opětovně navštívil žalovanou s bolestí zubů a uváděl bolest na protilehlé čelisti. Z toho důvodu zvolila žalovaná vyčkávací metodu a následně zub 26 endodonticky ošetřila. Žalobce však stále uváděl bolestivost zubu. Z důvodu ulpívání stravy v mezizubním prostoru mezi zuby 26 a 27, což mohlo být příčinou bolesti, žalovaná následně ošetřila rovněž zub 27. Žalobce následně podal stížnost na postup žalované ČSK. V rámci prověřování vycházela ČSK ze stížnosti žalobce, vyjádření žalované, jakož i zdravotnické dokumentace žalobce za období od 18. 8. 2014 do 5. 10. 2017 včetně RTG snímku, žádné pochybení žalované však nebylo zjištěno, proto byla celá věc odložena.

16. V tomto směru soud uvádí, že veškeré výše provedené důkazy v podstatných okolnostech vzájemně korespondují, na sebe ve vzájemné souvislosti navazují a souhrnně vedou k závěru o skutkovém stavu výše uvedenému. Provedené důkazy soud považuje za věrohodné, žádný z provedených důkazů není v rozporu s ostatními.

17. Po právní stránce by se v případě nároku žalobce zřejmě (v případě řádného vylíčení rozhodujících skutečností) jednalo o požadavek na náhradu za bolest ve smyslu § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

18. Podle § 101 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř., k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména a) tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti, b) plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem. Podle § 120 odst. 1 o.s.ř. jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Podle § 118 odst. 1 o.s.ř.; ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevylicil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy. Podle § 118a odst. 3 o.s.ř.; zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání

všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

19. Vzhledem k povaze tohoto řízení, pro které platí zásada dispoziční a projednací, je zásadně věcí účastníků řízení tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání svých skutkových tvrzení, a proto je žalobce povinen tvrdit veškeré pro rozhodnutí věci významné skutečnosti a k jejich prokázání označit důkazy. Zatímco v žalobě jde o základní nezaměnitelné vylíčení skutku (skutkového děje) neboli vymezení předmětu řízení po skutkové stránce tak, aby žaloba byla projednatelná, týká se povinnost účastníka uložená v ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř. všech skutečností významných pro rozhodnutí věci.

20. Povinnost tvrzení se tedy týká veškerých skutečností významných pro rozhodnutí. V daném případě však tvrzení uvedená v žalobě, obsahující v hrubých rysech vymezení skutku, tomuto požadavku nevyhovovala. Žalobce především nevyličil rozhodné skutečnosti, které by zakládaly oprávněnost jeho nároku, tedy konkrétní jednání žalované, v čem spočívala jeho protiprávnost, resp. postup non lege artis, ani vznik konkrétní nemajetkové újmy, příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a vznikem této újmy ani z čeho dovozuje výši žalované částky. Žalobce rovněž nepředložil žádný důkaz na podporu svých (dosud toliko obecných) tvrzení.

21. K tomuto soud uvádí, že žaloba podaná žalobcem obsahuje základní určení skutku, protože je daná věc projednatelná, tedy skutkový děj je nezaměnitelně vymezen v žalobě uvedenými skutečnostmi. Žaloba tudíž nevykazuje takové nedostatky, které by bránily věcnému projednání. O takové nedostatky by se jednalo, pokud by žaloba neobsahovala vylíčení rozhodujících skutečností vůbec, případně by bylo jejich vylíčení natolik neúplné, neurčité či nesrozumitelné, že by nebylo možno bez dalšího stanovit, jaký skutek má být předmětem řízení. Nelze přitom přehlédnout, že nemajetková újma má subjektivní povahu a odvíjí se od prožívání situací vnímaných poškozeným. Žalobce v daném případě alespoň v hrubých rysech vymezil skutek, který má být předmětem řízení, a proto v daném případě nebylo na místě postupovat podle § 43 o.s.ř., neboť ani takový postup by za dané situace nemohl vést k odmítnutí žaloby, a proto bylo nutné ve věci nařídit jednání, když neuvedení všech potřebných tvrzení nebránilo pokračování v řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 5774/2016).

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud nařídil jednání, neboť bylo nutné postupovat podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., tedy vyzvat žalobce k tomu, aby vylíčil všechny rozhodné skutečnosti, když tyto byly dosud vylíčeny toliko v hrubých rysech a k jejich prokázání označil důkazy. Žalobce se však bez důvodné omluvy k tomuto jednání nedostavil, protože se sám ze své vůle zbavil možnosti být při jednání poučen o povinnosti tvrzení a důkazní ve smyslu § 118a o.s.ř., které vymezuje poučovací povinnost soudu poskytovanou účastníku, jemuž hrozí neúspěch ve sporu a jehož smyslem je, aby nedošlo k zamítnutí žaloby ze strany soudu pro neunesení břemene tvrdit a prokazovat, jehož konkrétní obsah si účastník bez své viny neuvědomil.

23. Ustanovení § 118a o. s. ř. upravuje totiž poučovací povinnost soudu při jednání. Znamená to, že účastník, který se nedostavil k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, tím soudu znemožnil, aby mu poskytl poučení podle ustanovení § 118a o. s. ř., jestliže soud projednal věc v nepřítomnosti takového účastníka v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 o. s. ř. Nemohl-li soud poskytnout účastníku poučení podle ustanovení § 118a o.s.ř. proto, že se nedostavil k jednání, není oprávněn ani povinen mu sdělovat potřebná poučení jinak a není ani povinen jen z tohoto důvodu odročovat jednání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 5232/2007 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4881/2015).

24. Lze tedy uzavřít, že k jednání se žalobce nedostavil, a proto soudu znemožnil postup předpokládaný v ust. § 118a o.s.ř. V tomto případě tedy nemohlo být žalobci dáno poučení směřující k tomu, aby vylíčil všechny rozhodné skutečnosti a k předložení důkazů potřebných k prokázání svých skutkových tvrzení, neboť žalobce se svojí procesní nečinností práva na

poskytnutí těchto poučení zbavil. Za této situace není soud povinen, ba ani oprávněn poskytnout žalobci potřebné poučení jinak (například písemnou výzvou) či dokonce jednání z důvodu neúčasti žalobce odročovat.

25. Na základě shora uvedeného proto soud shrnuje, že k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni vylíčit veškeré pro věc rozhodné skutečnosti a označit důkazy k prokázání svých tvrzení, tedy plnit svoji povinnost tvrzení a důkazní.

26. Povinnost tvrzení a povinnost důkazní jsou ve vzájemné jednotě. Rozsah důkazní povinnosti je zásadně určen rozsahem povinnosti tvrdit skutečnosti, neboť aby mohl účastník nějakou skutečnost prokázat, musí ji nejdříve tvrdit. V tomto smyslu právní teorie hovoří o břemenu tvrzení, jímž rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení netvrdil všechny rozhodné skutečnosti významné pro rozhodnutí a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem břemene tvrzení je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí věci, pro nečinnost účastníků (v důsledku nesplnění povinnosti uložené účastníkům ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř.) nemohla být prokázána, neboť vůbec nebyla účastníky tvrzena. K tomu, aby účastník v řízení dostal své povinnosti tvrzení slouží poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 o.s.ř., které je soud povinen poskytnout účastníku, vyjde-li v průběhu řízení najevo, že účastník nevylíčil všechny rozhodné skutečnosti nebo je uvedl neúplně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2725/2007). Avšak aby soud mohl takové poučení účastníků vůbec poskytnout, je nutné, aby bylo nařízeno jednání, v rámci kterého by bylo toto poučení poskytnuto, neboť ustanovení § 118a o. s. ř. upravuje poučovací povinnost soudu právě při jednání. Žalobce se svým postupem vůči soudu této poučovací povinnosti z vlastní vůle (neúčastnit se jednání) zbavil. Tím, že netvrdil skutečnosti významné z hmotného práva pro rozhodnutí ve věci, pročez takové skutečnosti nemohly být ani prokázány, resp. nemohly být ani předmětem dokazování (neboť nebyly vůbec žalobcem uváděny), soud uzavírá, že žalobce neunesl břemeno tvrzení, za což je procesně odpovědný, a již z toho důvodu muselo být soudem rozhodnuto v jeho neprospěch.

27. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že žalobce neunesl rovněž břemeno důkazní, a to ani ve vztahu ke skutečnostem, které byly v žalobě vylíčeny toliko v hrubých rysech, když k prokázání těchto skutečností žalobce nenavrl ani jediný důkaz. Důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, pro nečinnost účastníka nebo vůbec (objektivně vzato) nemohla být prokázána.

28. Ačkoliv žalobce netvrdil veškeré pro rozhodnutí významné skutečnosti a neoznačil žádné důkazy, pročez by mohla být jeho žaloba bez dalšího zamítnuta, provedl soud dokazování, avšak ani při něm nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, které by soud mohl případně zahrnout do svých skutkových zjištění. Naopak bylo prokázáno, že ČSK, která celou záležitost v rámci žalobcem podané stížnosti řešila, nezjistila žádné pochybení žalované.

29. Pro neunesení břemene tvrzení a rovněž důkazního břemene byla proto podaná žaloba zamítnuta, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 5 324 Kč Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 20 000 Kč sestávající z částky 1 900 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (převzetí a příprava

zastoupení, účast při jednání před soudem prvního stupně dne 25. 3. 2019) včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 4 400 Kč ve výši 924 Kč.

31. Závěrem soud uvádí, že ačkoliv žalobce podal dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 10. 2018, č.j. 30 Co 228/2018-13, jsa výslovně poučen, že dovolání proti tomuto usnesení není přípustné (§ 238 odst. 1 písm. j) o.s.ř.), nebrání podle názoru soudu nepřípustně podané dovolání věcnému projednání nároku žalobce. O žádosti žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů totiž bylo již pravomocně rozhodnuto. Přitom sám žalobce poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, požadoval pružné a rychlé projednání věci. Soud tedy postupoval v souladu se zásadou rychlosti řízení, jakož i požadavkem žalobce, a nevyčkávané rozhodnutí Nejvyššího soudu si před předložením spisového materiálu dovolacímu soudu pořídil jeho kopii, obsahující veškeré podstatné a pro věc rozhodné podklady, a věc projednal a rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či nařízení exekuce.

Liberec 25. března 2019

JUDr. Regina Sypecká
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. prosince 2019.